

mel til at eftergive Skat efter Andragende fra de vedkommende. Det kan jeg godt forstaa, at Venstre ikke har noget imod, thi det er en Hjemmel, som Kommunalbestyrelserne har, og som de aldeles ikke behøver at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse for. Det ærede Medlem ved som gammel Indenrigsminister og som gammel Kommunalmand og Sogneraadsforeningsformand, at Kommunalbestyrelserne i høj Grad benytter denne Ret til i visse Tilfælde at eftergive eller nedsætte Skatten for en enkelt Skatteyder efter hans Andragende. Men det, som nærværende Lovforslag gaar ud paa, er noget andet. Det gaar ud paa, at man i Stedet for at kræve denne enkeltvise Undersøgelse og Andragende fra hver enkelt paa Grund af ganske særlige Forhold — Forhold, som overhovedet er af en saadan Art, at de ikke ret vel kunde tænkes at komme igen i en Menneskealder, om overhovedet nogen Sinde — skal kunne eftergive Skatten for en Gruppe af Medborgere, som paa Grund af Verdensforholdene er stillet paa en ganske særegen Maade. Jeg skal om et Øjeblik besvare det ærede Medlems Forespørgsel, som jeg læste at besvare første Gang, jeg havde Ordet. Men jeg vil gerne forinden til ham rette et Spørgsmaal. Det ærede Medlem fremhævede i sin første Tale Vanskeligheden ved at bryde med det Princip, at man skulde have betalt sin Skat for at kunne bevare sin kommunale Valgret. Jeg vil spørge, om det ærede Medlem som Venstres Ordfører dermed har villet sige, at Venstre er af den Anskuelse, at hvis en Arbejder er blevet arbejdsløs paa Grund af Verdenskrigens Forhold, og hans Forhold derved er blevet saa ringe, at han ikke kan betale sin kommunale Skat — saaledes at Kommunalbestyrelsen maa eftergive denne — skulde dette medføre, at vedkommende mistede sin medborgerlige Ret til at afgive Stemme om kommunale Anliggender. Jeg sagde før, tror jeg, at jeg vilde haabe, Venstre ikke nærede denne Anskuelse; men da det ærede Medlem ikke gav Svar, vil jeg direkte spørge ham, hvorledes Forholdet her er.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, det ærede Medlem rettede til mig, kan jeg besvare det med Ja. Indenrigsministeriet har allerede længe virket for, at Kommunerne skulde modtage Forskudsmidler i disse vanskelige Aar saa tidligt som muligt, og der forhandles netop med Finansministeriet herom. Der er imidlertid et dobbelt Sæt af saadanne Love; der er de almindelige Tilskudslove, hvor Tilskuddene skal for-

deles paa en ganske bestemt Maade, og hvor følgelig denne Opgørelse ikke kan finde Sted, før der forefindes en almindelig Redegørelse fra alle Kommuner. Derfor er der for ret nylig, i den Tid, jeg har været Indenrigsminister, udgaaet efter Samraad mellem Indenrigsministeriet og Finansministeriet Opfordringer til Kommunerne om endelig at gøre deres Beregninger færdige i rette Tid, for at ikke alle Kommunerne skal komme til at vente paa en enkelt Kommune, som bruger for lang Tid til sin Overvejelse. Men ved Siden af er der i Aar de store Udlæg, som Kommunerne har til Dyrtdidsforanstaltninger af forskellig Art efter Dyrtdidslovene, Indkøb og saa fremdeles. Her mener jeg, det maa være ønskeligt, at Kommunerne forstrækkes, og jeg kan slutte med at sige, at netop om dette Forhold forhandles der med Finansministeriet for Øjeblikket, og jeg haaber, det ærede Medlems Ønske skal nyde gunstig Fremme.

Stilling: Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) ønsker jo, at Eftergivelse af Skat kun skal finde Sted, naar der foreligger Andragende derom. Det behøver man, som den højtærede Indenrigsminister har oplyst, ikke at lovgive om, for saaledes er Tilstanden allerede nu. Det, det drejer sig om her, er, at Kommunalbestyrelserne faar Bemyndigelse til en samlet Eftergivelse for Folk, der befinder sig under visse Omstændigheder. Dette, mener jeg, er i højeste Grad paakrævet; thi med den Arbejdsløshedsunderstøttelse, der bliver givet, ja selv med den, der vil blive givet efter det nye Lovforslag, som ligger i Udvalg, vil det, jeg kan godt sige for den langt overvejende Del af de arbejdsløse, være ganske umuligt at betale deres Skat. Det ærede Medlem fra Assens kan være sikker paa, at naar en Familie skal leve af 30 Kr. om Ugen, bliver der Smalhans, saa det forslaar, med de Priser, man nu har paa alle Varer. Det vil blive saaledes, at Bukserremmen maa spændes ind til det aller sidste Hul; derom maa det ærede Medlem føle sig overbevist, det behøver ikke nogen Undersøgelse; det ærede Medlem kan blot gaa hjem og se, hvad hans egen Husholdning koster, saa vil han indrømme, at 30 Kr. ugentlig er en Draabe i Havet i Forhold til den store Prisstigning paa Livsfornødheder.

Det ærede Medlem spørger mig, hvorpaa jeg grunder Paastanden om, at Indvandringen til Byerne skyldes de Forhold, jeg nævner for, altsaa at Landkommunerne ikke